

CO2-NEUTRALE WIERINGERMEER

Het bord dat waarschuwt dat er werkzaamheden worden verricht in het Robbenoordbos.

Tekst en foto's Joop Duijs

Januari en februari mag je van mij overslaan. Als het nou weer eens lekker gaat vriezen en er bijvoorbeeld een Elfstedentocht gereden zou kunnen worden.... Maar dat zit er volgens de geleerden helaas niet meer in. Het klimaat verandert al jaren. Niet alleen uit zichzelf, maar mede door ons toedoen.

In de winter is het bos is kaal en onwerkelijk stil.

Grijze, grauwe, waterkoude maanden zijn het daarom geworden. Gelukkig maakt dat voor een wandeling weinig uit. Lekkere warme kleding aan, dikke sokken in de wandelschoenen en om nog meer dekking tegen de kou te hebben op naar het Robbenoordbos in de Wieringermeer.

Daar heerst in deze wintermaanden een onwerkelijke rust en stilte. Omdat het er nu kaal is en de lanen breed en recht – er dus eigenlijk niets valt te beleven - is het makkelijk de

gedachten de vrije loop te laten en zo het afgelopen jaar nog eens rustig te overdenken. Die gedachten en de winterse saaiheid zorgen ervoor dat ik zonder dat ik er erg in heb ineens voor een hek sta dat precies de oranje route die ik wandel blokkeert.

En zo sta je zomaar voor een hek in het bos.

De afrastering staat om een bouwplaats waar werkzaamheden worden uitgevoerd voor het plaatsen van een windmolen die onderdeel uitmaakt van het Windmolenpark Wieringermeer.

Niet bijzonder eigenlijk, want al vanaf de jaren zeventig wordt in de Wieringermeerpolder elektriciteit opgewekt met windmolens. Die oude molens worden nu vervangen door hogere, betere en tevens in nette, rechte rijen geplaatst. Ruim een half miljard kost het project, dat met 100 windmolens het

grootste vasteland-windmolenpark van ons land wordt. Opdrachtgever Nuon gaat niet alleen groene stroom leveren aan 370.000 huishoudens, ook de hypermoderne zaadteeltbedrijven en datacentra van computerreuzen Microsoft en Google, iets zuidelijker, gaan elektriciteit van het windmolenpark betrekken.

Achter het hek dat zo bruusk de wandeling onderbreekt, komt de fundering van een van de vier windmolens die in het Robbenoordbos komen te staan. De enorme bouwwerken, met een tiphoogte van 177 meter(!), worden geplaatst op een fundatie van 435 m³ beton en 45 ton staal die rust op 28 palen van 34 meter lengte.

Ik wil vanaf deze plaats beslist niet pleiten voor burgerlijke ongehoorzaamheid, maar ik ben nou eenmaal 'dwars geboren' (stuitbevalling) en 'altijd dwars gebleven', zoals mijn vader zaliger me regelmatig onder de neus wreef. Nee betekent voor mij dan ook 'dat zullen we nog wel eens zien' en een hek niet 'stop' maar als het even kan eronderdoor of -over klimmen. Omdat er op het gekapte stuk bosgrond helemaal niets gebeurt en er geen mens is te bekennen, kruip ik dan ook onder het hek door omdat even verderop zo'n leuk pontje ligt te wachten waarmee ik mezelf naar de overkant moet trekken.

Ik bereik het pontje door langs een verse asfaltweg te wandelen die recent is aangelegd om het zware materiaal voor de windmolens te kunnen verplaatsen en als de klus is geklaard weer een stuk smaller gemaakt zal worden. Dat pontje is trouwens wel even spierballenwerk, maar het vaartochtje over de Hoge Kwelvaart is alle moeite meer dan waard. Aan de

overkant gekomen toch even kauwen op de gevolgen van die windmolens voor de natuur hier. Want er worden niet alleen bomen omgehakt – wordt gecompenseerd met bomenplant elders in de polder - ook de dieren hier zullen toch flink last gaan krijgen van die ‘broodnodige’ windkrengen. Dat schijnt volgens meerdere wetenschappelijke onderzoeken echter behoorlijk mee te vallen. Volgens het Wereld Natuur Fonds blijkt namelijk ‘slechts’ 2% van de vogels (dat moeten er dan altijd nog altijd duizenden zijn...) om te komen als gevolg van windturbines, terwijl het geluid qua decibellen schijnt in te zitten *‘tussen de stilte in een bibliotheek en het gefluit van vogels bij zonsopkomst’*.... Als geboren dwarsligger maakt zo’n zinnetje mij toch behoorlijk achterdochtig...

Het pontje ligt al te wachten...

Het kost wel wat kracht om aan de overkant te komen...

Even voorbij het pontje ga ik onder de A7 door en wandel zomaar de 'drukte' in. De Friese Lange Afstand Lopers (FLAL) heeft deze dag uitgekozen om een 35 km lange wandeling uit te zetten en zo loop ik ineens tussen tientallen wandelgekken met rugzakken waarop de Friese vlag wappert. Ik loop een stukje met ze op, maar pak op een gegeven moment toch weer mijn oorspronkelijke route op en sjok het bos in dat kort na het einde van de Tweede Wereldoorlog is beplant met elzen, esdoorns, populieren, eiken, berken en beuken.

De Hoge Kwelvaart...

Wandelaars van de Friese Lange Afstands Lopers.

Ook daarom, maar vooral met het enorme windmolenpark en de toekomstige aanleg van een 2,7 ha groot zonnepanelenpark bij Den Oever om stroom op te wekken voor sterkere waterpompen in de Afsluitdijk is de Wieringermeer helemaal klaar voor een groene, CO2-neutrale toekomst.

Ook hier komt een windmolen met een tiphoogte van 177 meter...

De Wieringermeer als het Beloofde Groene Land... Wie had dat gedacht toen de Duitsers in het voorjaar van 1945, vlak voor de bevrijding, de IJsselmeerdijk nog even opbliezen waardoor de in 1930 drooggevalle polder weer onder water liep.

De 200 meter hoge radiozendmast voor FM-frequenties.

Rondje Wieringerrandroute (10,5 km)

Honden toegestaan. Horeca in Den Oever. Grotendeels onverhard. Werkzaamheden voor windmolens staan nog het hele jaar 2019 gepland.

Start op de Sluitgatweg bij knooppunt 80-88-79-77-76-48-49-40-78 (oranje pijlen) -82-88-80 (gele pijlen). Als u deze route loopt, heeft u geen last van opbrekingen.

Meer wandelen in Noord-Holland:

<http://www.wandelnetwerknoordholland>

